

З нічного вікна

Богдан Кириєнко

Кріпко околиця спить у пітьмі.
Ніч надійшла до столиці.
Місячне сяйво замкнули в тюрмі
Хмариська-завойовниці.

Хоч де-не-де і горять ліхтарі,
Рідкісні гості району,
Блиском своїм не здолають вони
Темряву цю беззаконну.

Дивляться лампи крихкі на асфальт,
Сонно, і тьмяно так сяють,
Мовби очікують свого кінця,
Й мало-помалу, згасають.

Голі дерева те бачать, і в мить
Віти до неба підносять.
Боючись нападу лиха і бід,
В Господа захисту просять.

Я ж, біля свого вікна стоячи,
Грізний пейзаж оглядаю,
Пальцями стиснувши губи свої,
В темінь сумну промовляю:

"Дарнице, раднице дивна моя,
Що ж відбулося з тобою?
Рідною серцю колись ти була,
Нині ти стала чужою..."